SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)

z dne 3. maja 2007 *

V zadevi T-219/04,

Kraljevina Španija, ki jo zastopa N. Díaz Abad, zastopnica,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata T. van Rijn in S. Pardo Quintillán, zastopnika,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Uredbe Komisije (ES) št. 1438/2003 z dne 12. avgusta 2003 o pravilih za izvajanje politike flote Skupnosti, kakor je opredeljena v poglavju III Uredbe Sveta (ES) št. 2371/2002 (UL L 204, str. 21),

* Jezik postopka: španščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, F. Dehousse in D. Šváby, sodnika,

sodna tajnica: B. Pastor, namestnica sodnega tajnika,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 21. novembra 2006

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 V členih od 11 do 13 poglavja III ter v členih 30 in 36 Uredbe Sveta (ES) št. 2371/2002 z dne 20. decembra 2002 o ohranjevanju in trajnostnem izkoriščanju ribolovnih virov v okviru skupne ribiške politike (UL L 358, str. 59) je določeno:

„Člen 11

Prilagoditev ribolovne zmogljivosti

1. Države članice vzpostavijo ukrepe, da prilagodijo ribolovno zmogljivost svojega ladjevja za doseganje trdnega in trajnega ravnovesja med ribolovno zmogljivostjo in njihovimi ribolovnimi možnostmi.

2. Države članice zagotovijo, da referenčne ravni, izražene v BT in kW za ribolovno zmogljivost, navedeno v členu 12 in odstavku 4 tega člena, niso presežene.

[…]

4. Kadar je državna pomoč dodeljena za umik ribolovne zmogljivosti, ki presega zmanjšanje zmogljivosti, potrebno za usklajenost z referenčnimi ravnmi po členu 12(1), se znesek umaknjene zmogljivosti samodejno odšteje od referenčnih ravni. Tako pridobljene referenčne ravni postanejo nove referenčne ravni.

5. Na ribiških plovilih, starih 5 let ali več, posodobitev glavnega krova za izboljšanje varnosti na krovu, delovnih pogojev, higiene in kakovosti proizvodov lahko poveča tonažo plovila, pod pogojem, da taka posodobitev ne poveča zmožnosti plovila za ribolov. Referenčne ravni po tem členu in členu 12 se ustrezno prilagodijo. Za vzpostavitev ravnovesja s strani držav članic med vstopi in izstopi po členu 13 ni treba [nujno] upoštevati ustrezne zmogljivosti.

Podrobna pravila in pogoji za take ukrepe se lahko sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 30(2).

Člen 12

Referenčne ravni za ribiško ladjevje

1. Komisija za vsako državo članico določi referenčne ravni v BT in kW za skupno ribolovno zmogljivost ribiških plovil Skupnosti, ki plovejo pod zastavo navedene države članice, v skladu s postopkom iz člena 30(2).

Referenčne ravni so vsota ciljev Večletnega usmerjevalnega programa 1997–2002 za vsak segment, kakor je bil določen za 31. december 2002 na podlagi Odločbe Sveta 97/413/ES [11].

2. Izvedbena pravila za uporabo tega člena se lahko sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 30(2).

Člen 13

Sistem vstopa/izstopa in zmanjšanje celotne zmogljivosti

1. Države članice od 1. januarja 2003 upravljajo vstop v ladjevje in izstop iz ladjevja na naslednji način:

a) vstop nove zmogljivosti v ladjevje, ki ne prejema državne pomoči, nadomesti predhodni umik, brez državne pomoči, najmanj istega obsega zmogljivosti;

b) vstop nove zmogljivosti v ladjevje, ki prejema državno pomoč, podeljeno po 1. januarju 2003, nadomesti predhodni umik, brez državne pomoči:

i) najmanj istega obsega zmogljivosti za vstop novih plovil, ki imajo 100 BT ali manj ali

ii) najmanj 1,35 krat navedenega obsega zmogljivosti za vstop novih plovil, ki imajo več kot 100 BT.

2. Od 1. januarja 2003 do 31. decembra 2004 vsaka država članica, ki izbere, da bo prevzela obveznosti državne pomoči za obnovo ladjevja, po [ladjevja po] 31. decembru 2002, doseže zmanjšanje celotne zmogljivosti svojega ladjevja za 3 % za celotno obdobje v primerjavi z referenčnimi ravnmi iz člena 12.

3. Izvedbena pravila za uporabo tega člena se lahko sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 30(2).

[…]

Člen 30

Odbor za ribištvo in ribogojstvo

1. Komisiji pomaga Odbor za ribištvo in ribogojstvo.

2. V primeru sklicevanja na ta odstavek se uporabljata člena 4 in 7 Sklepa 1999/468/ES.

Obdobje, določeno v členu 5(6) Sklepa 1999/468/ES, se določi na 60 delovnih dni.

[…]

4. Odbor sprejme svoj poslovnik.

[…]

Člen 36

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati s 1. januarjem 2003.“

2 V členih 6, 7 in 14 Uredbe Komisije (ES) št. 1438/2003 z dne 12. avgusta 2003 o pravilih za izvajanje politike flote Skupnosti, kakor je opredeljena v poglavju III Uredbe Sveta (ES) št. 2371/2002 (UL L 204, str. 21, v nadaljevanju: izpodbijana uredba), je določeno:

„Člen 6

Ribolovna zmogljivost flote dne 1. januarja 2003

Za namen člena 7 se ribolovna zmogljivost v smislu tonaže (BT^{03}) in moči (kW^{03}) dne 1. januarja 2003 ugotovi tako, da se v skladu s Prilogo II upoštevajo vstopi plovil,

ki temeljijo na upravni odločbi zadevne države članice, sprejeti med 1. januarjem 2000 in 31. decembrom 2002 v skladu s takrat veljavno zakonodajo in predvsem v skladu z nacionalnim režimov vstopov/izstopov, o katerem je bila Komisija obveščena v skladu s členom 6(2) Odločbe 97/413/ES, in ki se ne zgodijo [vknižijo] kasneje kot tri leta po datumu upravne odločbe.

Člen 7

Spremljanje vstopov in izstopov

1. V skladu s členom 13 Uredbe (ES) št. 2371/2002 [Za uskladitev s členom 13 Uredbe (ES) št. 2371/2002] vsaka država članica zagotovi, da je ribolovna zmogljivost glede tonaže (GT^t) vedno enaka ali manjša od ribolovne zmogljivosti dne 1. januarja 2003 (GT^{03}), prilagojene na naslednji način:

a) odšteje se:

i) skupna tonaža plovil, ki zapustijo [so zapustile] floto z državno pomočjo po 31. decembru 2002 (GT^a);

ii) 35 % skupne tonaže plovil s tonažo, večjo od 100 GT, ki vstopajo [so vstopile] v floto z državno pomočjo, odobreno po 31. decembru 2002 (GT^{100});

b) prišteje se:

i) povečanje skupne tonaže, odobreno v skladu z določbami člena 11(5) Uredbe (ES) št. 2371/2002 (GT^S);

ii) rezultat ponovne izmeritve flote ($\Delta(GT - GRT)$).

Vsaka država članica zagotovi, da se upošteva naslednja formula:

$$GT^t \leq GT^{03} - GT^a - 0{,}35\ GT^{100} + GT^S + \Delta\ (GT - GRT)$$

[…]

Člen 14

Ta uredba začne veljati sedmi dan po objavi v Uradnem listu Evropske unije.

Uporabljati se začne 1. januarja 2003.“

3 V členu 6(2) Odločbe Sveta 97/413/ES z dne 26. junija 1997 o ciljih in pravilih za prestrukturiranje ribiškega sektorja Skupnosti med 1. januarjem 1997 in 31. decembrom 2001 za doseganje trajnega ravnovesja med ribolovnimi viri in njihovim izkoriščanjem (UL L 175, str. 27), ki je bila sprejeta na podlagi člena 11 Uredbe Sveta (EGS)

št. 3760/92 z dne 20. decembra 1992, ki vzpostavlja sistem Skupnosti na področju ribištva in ribogojstva (UL L 389, p. 1), je določeno:

„V okviru sredstev za zmanjšanje ribolovnega napora vsaka država članica v svojem programu določi zmanjšanje zmogljivosti vsakega segmenta ladjevja, ki ji bo omogočilo dosego ciljev. To zmanjšanje zmogljivosti se zagotovi z vzpostavijo režima stalnega nadzora nad obnovo ladjevja v vsaki državi članici. Ta režim segment po segmentu določa razmerje med vstopi/izstopi plovil, ki za zadevno obdobje zagotavlja, da bo ribolovna zmogljivost po vrsti plovila ponovno dosegla ravni, ki so določene."

4 V členu 3 Uredbe Sveta št. 1 z dne 15. aprila 1958 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL 1958, 17, str. 385), je določeno:

„Dokumenti, ki jih institucija Skupnosti pošlje državi članici ali osebi, za katero velja zakonodaja države članice, se sestavijo v jeziku te države."

5 V členu 6 iste uredbe je določeno:

„Institucije Skupnosti lahko v svojem poslovniku določijo, kateri jeziki naj se uporabljajo v posebnih primerih."

6 Besedilo členov 4 in 7 Sklepa Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil (UL L 184, str. 23) je naslednje:

„Člen 4

Upravljalni postopek

1. Komisiji pomaga upravljalni odbor, ki ga sestavljajo predstavniki držav članic, predseduje pa mu predstavnik Komisije.

2. Predstavnik Komisije predloži odboru osnutek potrebnih ukrepov. Odbor da svoje mnenje o osnutku v roku, ki ga lahko določi predsednik glede na nujnost zadeve. Odbor poda mnenje z večino, ki jo določa člen 205(2) Pogodbe za sprejemanje odločitev Sveta na predlog Komisije. Glasovi predstavnikov držav članic v odboru se ponderirajo na način iz navedenega člena. Predsednik ne glasuje.

3. Brez poseganja v člen 8 Komisija sprejme ukrepe, ki se začnejo uporabljati takoj. Vendar če ti ukrepi niso v skladu z mnenjem odbora, jih Komisija nemudoma posreduje Svetu. V tem primeru lahko Komisija izvajanje sprejetih ukrepov odloži za obdobje, določeno [ki ga je treba določiti] v temeljnem aktu, ki pa v nobenem primeru ne sme biti daljše od treh mesecev od datuma posredovanja ukrepov Svetu.

4. V obdobju, določenem v odstavku 3, lahko Svet s kvalificirano večino odloči drugače.

[…]

Člen 7

1. Na podlagi standardiziranega poslovnika, ki se objavi v Uradnem listu Evropskih skupnosti, sprejme vsak odbor na predlog svojega predsednika poslovnik odbora.

Kolikor je potrebno, obstoječi odbori svoje poslovnike prilagodijo standardiziranemu poslovniku.

[…]“

7 V členih 3, 4 in 9 poslovnika Odbora za ribištvo in ribogojstvo v različici, ki je veljala v času dejanskega stanja, je določeno:

„Člen 3

Sklic, dnevni red in osnutke ukrepov, za katere se zahteva mnenje odbora, ter vse druge delovne dokumente predsednik posreduje predstavnikom držav članic odbora v skladu s postopkom, določenim v členu 9 [, druga] alinea.

Te dokumente morajo stalni predstavniki držav članic prejeti najkasneje osem dni pred dnevom zasedanja […]

Člen 4

V primeru, ko se zahteva mnenje, če se osnutek vsebinsko spremeni, ali če je bil osnutek, katerega obravnavanje je vpisano v dnevni red, predložen v obravnavo med zasedanjem, ali če se nova zadeva vpiše v dnevni red, predsednik na zahtevo predstavnika države članice odloži glasovanje do konca zasedanja; v primeru posebnih problemov pa podaljša zasedanje do naslednjega dne.

[…]

Člen 9

[…]

Dokumente, namenjene predstavnikom držav članic v odboru, se pošlje stalnim predstavnikom; njihove kopije pa se neposredno pošlje uradnikom, ki jih za ta namen določijo države."

Dejansko stanje

8 Komisija je s telefaksom z dne 13. junija 2003 državam članicam v njihovih uradnih jezikih posredovala osnutek Uredbe o pravilih za izvajanje politike flote Skupnosti, kakor je opredeljena v poglavju III Uredbe št. 2371/2002. Prvi je o tem osnutku

razpravljal Odbor za ribištvo in ribogojstvo (v nadaljevanju: Odbor) med zasedanjem 25. junija 2003.

9 Komisija je 1. julija 2003 sklicala predstavnike držav članic na zasedanje Odbora 15. in 16. julija 2003. Ta sklic je bil sestavljen v francoščini, angleščini in nemščini. V skladu z njim bi se moralo o osnutku zgoraj navedene uredbe razpravljati in ga predložiti v glasovanje med zasedanjem 16. julija 2003.

10 Stalni predstavnik Kraljevine Španije pri Evropski uniji je 7. julija 2003 generalnemu direktorju generalnega direktorata (GD) „Ribištvo“ Komisije poslal dopis, v katerem je sporočil, da Kraljevina Španija meni, da ni bila uradno povabljena na navedeno zasedanje, ker ji obvestilo o sklicu ni bilo poslano v španščini. Z istim dopisom je stalni predstavnik zahteval potrditev, da bo med zadevnim zasedanjem na razpolago aktivno in pasivno tolmačenje španščine.

11 Odbor je osnutek uredbe, ki ga je predstavila Komisija, obravnaval na zasedanju 16. julija 2003, ki se ga je udeležila španska delegacija. Med zasedanjem je Komisija predstavila vrsto sprememb svojega osnutka in članom Odbora razdelila dokument, v katerem so bile povzete predlagane spremembe, ki pa je bil sestavljen le v angleščini.

12 Po tem zasedanju je stalni predstavnik Kraljevine Španije generalnemu direktorju GD „Ribištvo“ poslal dopis z dne 17. julija 2003. S tem dopisom je – prvič – ponovno izrazil svoja nasprotovanja v zvezi z jezikom, v katerem je bilo sestavljeno obvestilo o sklicu, poslano Kraljevini Španiji (glej točko 10 zgoraj). Drugič, obžaloval je, da je predstavitev vsebinske spremembe prvotnega osnutka Komisije, ki je bil

poslan v španščini, potekala samo v angleščini, in pritoževal se je, ker je Komisija kljub pridržkom španske delegacije Odbor silila h glasovanju, da bi prejela njegovo mnenje o zadevnem vprašanju. Stalni predstavnik je opozoril tudi na dejstvo, da je španska delegacija zahtevala, naj se njena nasprotovanja zapiše v zapisnik o zasedanju Odbora, in zaprosil generalnega direktorja, naj mu pošlje kopijo tega zapisnika, da bi lahko preveril, ali so se navedena nasprotovanja v njem ustrezno zapisala.

13 Komisija je izpodbijano uredbo sprejela 12. avgusta 2003. V uvodni izjavi 13 navedene Uredbe je ugotovljeno, da Odbor ni podal mnenja o predvidenih ukrepih v roku, ki ga je določil njegov predsednik.

Postopek in predlogi strank

14 Kraljevina Španija je tožbo v tajništvu Sodišča vložila 4. novembra 2003 in je bila registrirana pod opravilno številko C-464/03.

15 Sodišče je s sklepom z dne 8. junija 2004 zadevo ob uporabi Sklepa z dne 26. aprila 2004 o spremembi členov 51 in 54 Protokola o Statutu Sodišča Evropskih skupnosti (2004/407/ES, Euratom) (UL L 132, str. 5) odstopilo Sodišču prve stopnje.

16 Sodišče prve stopnje (peti senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek in je v okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 64 Poslovnika Sodišča prve stopnje, pozvalo Komisijo, naj predloži določene dokumente. Komisija je to storila v predpisanem roku.

17 Kraljevina Španija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi ničnost izpodbijane uredbe;

— toženi stranki naloži plačilo stroškov.

18 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi očitno nedopustnost četrtega tožbenega razloga ali ga podredno zavrne kot neutemeljenega;

— tožbo v preostalem zavrne kot neutemeljeno;

— Kraljevini Španiji naloži plačilo stroškov.

Pravo

19 Kraljevina Španija v utemeljitev tožbe navaja pet tožbenih razlogov, in sicer bistveno kršitev postopka sprejemanja izpodbijane uredbe v zvezi z določitvijo jezikov, ki se uporabljajo v Evropski skupnosti, kot je določena z Uredbo št. 1, kršitev načela hierarhije predpisov, ker naj bi se s členom 7(1) izpodbijane uredbe kršile določbe

člena 13 Uredbe št. 2371/2002, kršitev istega načela, ker naj bi se z istim členom izpodbijane uredbe kršile določbe člena 11(5) Uredbe št. 2371/2002, kršitev načela varstva zaupanja v pravo in domnevno arbitrarnost izpodbijane uredbe.

Prvi razlog: bistvena kršitev postopka sprejemanja izpodbijane uredbe

Trditve strank

20 Kraljevina Španija navaja, da morajo biti v skladu s členom 3 Uredbe št. 1 in sodno prakso (sodba Sodišča z dne 10. februarja 1998 v zadevi Nemčija proti Komisiji, C-263/95, Recueil, str. I-441, točka 32) sporočila, naslovljena na državo članico, sestavljena v uradnem jeziku te države v roku, določenem za vsak upravljalni odbor.

21 Zato je po mnenju Kraljevine Španije izpodbijana uredba nična, ker naj po eni strani obvestilo o sklicu zasedanja Odbora 15. in 16. julija 2003 ne bi bilo naslovljeno v španščini in ker naj bi bil po drugi strani pomemben amandma, ki je bil predstavljen na tem zasedanju, sestavljen samo v angleščini.

22 Poleg tega naj po mnenju Kraljevine Španije – in v nasprotju s tem, kar zatrjuje Komisija – spremembe, ki jih je vsebovala nova različica osnutka in so bile predstavljene med zasedanjem 16. julija 2003, ne bi bile nepomembne, temveč bistvene. Ker gre za zelo tehnično uredbo z matematičnimi formulami, naj pojasnil Komisije

iz odgovora na tožbo ne bi bilo mogoče šteti za prepričljive. Podana razlaga formul in pojasnila naj bi se po mnenju Kraljevine Španije nanašala na celoten predpis, ki ga lahko razume le njegov sestavljavec, ne pa delegacije, ki naj tega dokumenta med tehničnim zasedanjem ne bi imele možnosti preučiti tako temeljito in skrbno, kot bi bilo treba glede na tovrstno uredbo.

23 Glede trditve Komisije, da so bile zamude posledica prevodov dokumentov, ki so bili predloženi odborom, v vse uradne jezike, Kraljevina Španija poudarja, da domnevna učinkovitost ne more biti pomembnejša od pravnih sredstev držav članic.

24 Nazadnje, med obravnavo je Kraljevina Španija dodala, da naj bi se zato, ker zadevne spremembe niso bile predstavljene v španščini, glasovanje o osnutku zadevne uredbe moralo preložiti na poznejše zasedanje Odbora, kot naj bi Kraljevina Španija zahtevala med zasedanjem 16. julija 2003.

25 Komisija odvrača, da v obravnavani zadevi ni prišlo do bistvene kršitve postopka sprejemanja izpodbijane uredbe, zaradi katere bi Uredba lahko bila nična. Glede tega navaja sodno prakso, v skladu s katero je zaradi postopkovne nepravilnosti zakonodajni akt v celoti ali delno ničen le, če se dokaže, da bi ta akt lahko imel drugačno vsebino, če te nepravilnosti ne bi bilo (sodba Sodišča z dne 23. aprila 1986 v zadevi Bernardi proti Parlamentu, 150/84, Recueil, str. 1375).

26 Kar zadeva, prvič, obvestilo o sklicu zasedanja Odbora na dan 15. in 16. julija 2003, Komisija opozarja, da Odbor in vsi drugi odbori, ki sodelujejo v postopku sprejemanja izvedbenih ukrepov, ravnajo v okviru pristojnosti Komisije. Ker ima ta institucija tri delovne jezike, in sicer francoščino, angleščino in nemščino, meni, da je legitimno, da so obvestila o sklicu zasedanja odborov sestavljena v teh treh jezikih.

Člen 3 Uredbe št. 1 naj bi se nanašal na „dokumente“, ki jih institucije pošljejo „državi članici“, in se naj ne bi uporabljal za razmerja med Komisijo in odbori, kot je ta v obravnavani zadevi. Komisija bi namreč v skladu z besedilom člena 6 iste uredbe v standardiziranem poslovniku, ki ga je objavila, lahko predvidela, da je treba nasprotovanja odborom poslati v treh zgoraj navedenih delovnih jezikih.

27 Komisija navaja, da se države članice na splošno niso srečale z nikakršnimi težavami v zvezi s prakso, da se jim obvestila o sklicu zasedanj odborov pošilja v treh delovnih jezikih. Natančneje, španska delegacija naj bi prejela pozive o zasedanjih Odbora maja in junija 2003 v teh treh jezikih, ne da bi izrazila pridržke. Poleg tega naj bi na podlagi izpodbijanega obvestila o sklicu sodelovala na zasedanju 16. julija 2003 ter pri razpravi in glasovanju o osnutku zadevne uredbe in naj bi torej učinkovito izrazila svoje stališče o tem osnutku, upoštevajoč dejstvo, da je bilo zagotovljeno aktivno in pasivno tolmačenje španščine.

28 Komisija glede tega zatrjuje, da je za njeno učinkovito upravljanje zasedanj različnih odborov, ki pomagajo Komisiji, pomembno, da se obvestil o sklicu ne prevaja sistematično v vse uradne jezike.

29 Drugič, glede dokumentov, ki so bili razdeljeni med zasedanjem 16. julija 2003, Komisija navaja naslednja stališča. Najprej opozarja, da je bil osnutek uredbe, ki je bil predložen v glasovanje med zasedanjem 16. julija 2003, Kraljevini Španiji posredovan v španskem jeziku po telefaksu z dne 13. junija 2003, čemur naj Kraljevina Španija ne bi ugovarjala. Spremni dopis te pošiljke, sestavljen v angleščini, je namreč državam članicam naslovnicam sporočal, da jim je osnutek zadevne uredbe poslan v njihovem jeziku. Zato okoliščine zadeve po mnenju Komisije niso primerljive s

tistimi iz zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 20 navedena sodba Nemčija proti Komisiji. V slednji namreč osnutek zakonodajnega akta, o katerem je bilo treba glasovati, v nemščini nemški delegaciji ni bil poslan pravočasno.

30 Dalje, Komisija nasprotuje trditvi, da naj bi dokument, ki je bil predstavljen med zasedanjem 16. julija 2003, pomenil bistveno vsebinsko spremembo osnutka zadevne uredbe. Po mnenju Komisije je ta dokument prinesel samo dve vsebinski spremembi navedenega osnutka, in sicer so se spremenili datumi, določeni v členu 6, in vključile opombe na dno strani v Prilogo I k osnutku. Te spremembe, ki naj v ničemer ne bi vplivale na člen 7 osnutka, naj bi se uvedle za upoštevanje zahtev, ki so jih oblikovale države članice, in naj ne bi povzročale nikakršnih problemov pri razumevanju. Še več, za spremembe naj bi šlo le v oblikovnem smislu in v smislu predstavitve, njihov cilj naj bi bil izboljšati, pojasniti in poenostaviti besedilo določenih določb in poleg tega naj bi bile spremembe preprosto razumljive.

31 Njihovo razumevanje naj bi še olajšalo dejstvo, da jih je med zasedanjem prebral in podrobno obrazložil predstavnik Komisije. Španska delegacija naj bi po mnenju Komisije njihovemu branju in razlagi lahko sledila v španščini, ker je bilo – kot je zahtevala – zagotovljeno aktivno in pasivno tolmačenje španščine.

32 Poleg tega Komisija pripominja, da bi sistematično prevajanje dokumentov, ki pomenijo le nepomembne spremembe besedila, ki je bilo pred tem posredovano delegacijam, v vse uradne jezike povzročilo nesprejemljive zamude pri delu odborov. Po mnenju Komisije naj določb Uredbe št. 1 ne bi bilo mogoče razlagati tako, da bi, s tem da bi ustvarile neupravičene prepreke, ovirale odbore, ki tako svojih nalog ne bi mogli ustrezno opravljati.

33 Nazadnje, glede očitka, ki ga je navedla Kraljevina Španija med obravnavo (glej točko 24 zgoraj), Komisija zatrjuje, da ga je treba zavreči kot prepoznega in zato kot nedopustnega.

Presoja Sodišča prve stopnje

34 Predstavljeni razlog se deli na dva dela, in sicer na dve domnevni ločeni kršitvi Uredbe št. 1. Po eni strani naj bi bilo obvestilo o sklicu zasedanja 15. in 16. julija 2003 sestavljeno samo v angleškem, francoskem in nemškem jeziku, ne pa v španskem, po drugi strani pa naj bi Komisija med zasedanjem 16. julija 2003 razdelila spremenjeno različico svojega prvotnega osnutka uredbe, sestavljeno samo v angleščini, in naj bi zavrnila preložitev glasovanja o osnutku na poznejše zasedanje Odbora.

35 Treba je spomniti, da v skladu s sodno prakso kršitev Uredbe št. 1 med sprejetjem akta pomeni postopkovno nepravilnost, ki pa bi lahko povzročil razglasitev ničnosti nazadnje sprejetega akta le, če bi lahko postopek brez slednje pripeljal do drugačnega rezultata (glej sodbo Sodišča z dne 25. oktobra 2005 v združenih zadevah Nemčija in Danska proti Komisiji, C-465/02 in C-466/02, ZOdl., str. I-9115, v nadaljevanju: sodba Feta II, točka 37 in navedena sodna praksa).

36 Kar zadeva prvi del prvega razloga, je treba ugotoviti, da so na podlagi obvestila o sklicu, ki ga je Komisija poslala Kraljevini Španiji, njeni predstavniki sodelovali na zasedanju 15. in 16. julija 2003. V teh okoliščinah ni mogoče zatrjevati, da bi lahko postopek sprejemanja izpodbijane uredbe, če ne bi bilo zatrjevanih kršitev, privedel do drugačnega rezultata. Zaradi obvestila o sklicu zasedanja, ki je bilo Kraljevini Španiji poslano v španščini, bi namreč njeni predstavniki na njem prav tako sodelovali, kot

so to storili po prejemu spornega obvestila o sklicu. Iz tega izhaja, da je treba prvi del prvega razloga zavrniti kot neutemeljenega, ne da bi bilo treba presojati vprašanje, v katerem jeziku bi bilo treba sestaviti obvestilo o sklicu, poslano Kraljevini Španiji.

37 Kar zadeva drugi del obravnavanega razloga, je treba spomniti, da je o osnutku zadevne uredbe potekala razprava in je bil predložen v glasovanje med zasedanjem Odbora 16. julija 2003 (glej točki 9 in 12 zgoraj). Kot izhaja iz zapisnika o tem zasedanju, ki ga je na zahtevo Sodišča prve stopnje predložila Komisija, je slednja na začetku zasedanja ustno predlagala določene spremembe prvotnega osnutka uredbe in članom Odbora „za boljše razumevanje sprememb“ razdelila dokument v angleškem jeziku, ki je vseboval te spremembe. Te spremembe so bile večinoma zgolj oblikovne ali popravki pismenih pomot, razen dveh vsebinskih sprememb, ena od katerih je zadevala podaljšanje referenčnega obdobja iz člena 6 osnutka z enega na tri leta, druga pa vključitev opomb na dno strani v Prilogo I k osnutku, naslovljeno „Referenčne meje po državah članicah“. Kraljevina Španija je „podvomila o postopku, ki ga je predlagala Komisija“, in zahtevala, naj se posreduje „predlagane spremembe pisno tudi v španščini, pri čemer je vztrajala pri tem, da Komisija preloži glasovanje“. Pri tej zahtevi so jo podprle Kraljevina Belgija, Helenska republika, Italijanska republika in Portugalska republika.

38 Tudi iz zapisnika izhaja, da so bile vse spremembe, ki jih je predlagala Komisija, predmet pozornega branja in da jih je predstavnik Komisije podrobno obrazložil. Ob zaključku branja je Kraljevina Španija ponovno izrazila svoje pridržke, pri čemer so jo podprle štiri druge zgoraj navedene države članice. Po izjavi stališč različnih držav članic o osnutku uredbe, kot je bil spremenjen, je bil naveden osnutek predložen v glasovanje, vendar pa ni dobil kvalificirane večine, ki se zahteva za sprejetje mnenja Odbora. Zasedanje se je tako končalo po tem, ko se je v zapisnik zapisalo, da je rezultat glasovanja, da Odbor „ni sprejel mnenja“.

39 Upoštevajoč te elemente je treba ugotoviti, ali – kot zatrjuje Kraljevina Španija – to, da predstavitev sprememb osnutka uredbe, ki jih je predlagala Komisija, med zasedanjem Odbora 16. julija 2003 ni potekala v španščini in to, da je predstavnik Komisije, predsednik Odbora, zavrnil možnost, da bi se glasovanje o osnutku preložilo na poznejše zasedanje Odbora, pomeni take postopkovne nepravilnosti, ki bi lahko povzročile razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe.

40 Glede prvega očitka je treba poudariti, da člena 3 in 9, druga alinea, Poslovnika Odbora (glej točko 7 zgoraj) zadostno izpričujeta voljo, naj se državam članicam zagotovi čas, potreben za preučitev dokumentov, ki se nanašajo na točke dnevnega reda Odbora, ki so lahko še posebej zapletene in v zvezi s katerimi je potrebno veliko stikov in razprave med različnimi upravami, posvetovanje s strokovnjaki o različnih temah ali celo posvetovanje s strokovnimi organizacijami. Ni mogoče predpostavljati, da vse osebe, s katerimi se je treba posvetovati, obvladajo tuj jezik na zadostni ravni, ki bi jim omogočila razumevanje zapletenega besedila. Zato je treba prej navedene določbe razlagati tako, da je treba zadevne dokumente poslati vsaki državi članici v njenem uradnem jeziku, kot določa člen 3 Uredbe št. 1 (v tem smislu glej zgoraj v točki 20 navedeno sodbo Nemčija proti Komisiji, točki 27 in 31, in sklepne predloge generalnega pravobranilca D. Ruiz-Jaraboja Colomerja k tej sodbi, Recueil, str. I-443, točka 16). Prav to pa se je v zadevnem primeru tudi zgodilo, saj je bil prvotni osnutek uredbe državam članicam posredovan v njihovem uradnem jeziku in v za to predpisanih rokih ter je bil predmet prve presoje med zasedanjem Odbora 25. junija 2003.

41 Nasprotno ta obveznost ne obstaja v zvezi s predlogom sprememb dokumenta, ki se ga je članicam Odbora predhodno pravilno posredovalo, do teh sprememb pa je prišlo med zasedanjem Odbora. Nobena določba poslovnika Odbora namreč ne določa, da bi bilo treba te predloge predstaviti pisno v vseh uradnih jezikih. Zato je Komisiji dovoljeno, da jih med zasedanjem Odbora predstavi le ustno. Ne da bi to vplivalo na morebiten odlog glasovanja na konec zasedanja ali – v primeru posebnih težav – na podaljšanje zasedanja do naslednjega dne ob uporabi člena 4 poslovnika Odbora, možnost ustno predstaviti spremembe med zasedanjem Odbora obstaja,

čeprav bi šlo celo za vsebinske spremembe osnutka, vpisanega na dnevni red zasedanja. Stališče, ki ga zagovarja Kraljevina Španija, v skladu s katerim naj bi bila Komisija svoje predloge sprememb dolžna predstaviti pisno in v vseh uradnih jezikih, je težko združljivo s prej navedenimi določbami poslovnika, ker bi bilo, če bi to stališče sprejeli, med zasedanjem osnutek praktično nemogoče vsebinsko spremeniti.

42 V obravnavanem primeru je Sodišče prve stopnje ugotovilo – kot izhaja iz zapisnika o zasedanju Odbora 16. julija 2003 – da je bil predlog sprememb prvotnega osnutka uredbe, ki ga je predstavila Komisija na začetku zasedanja, usten predlog. Dokument, ki ga je razdelila Komisija med istim zasedanjem, je torej treba obravnavati kot ponazoritev ali enostavno vizualno podporo za „boljše razumevanje“ sprememb, ki jih je ustno predlagala Komisija. Ker bi se Komisija v skladu s pravili lahko odločila, da bo svoje predloge opravila samo ustno, ne da bi razdelila kakršenkoli dokument, očitek, da je razdeljeni dokument bil sestavljen samo v angleščini, ne more biti utemeljen.

43 V teh okoliščinah Sodišče prve stopnje šteje, da Komisija s tem, da je predlog sprememb prvotnega osnutka med zadevnim zasedanjem predstavila ustno, ni kršila niti določb, ki jih je treba uporabiti, niti „pravnih sredstev“ držav članic, kar sicer zatrjuje Kraljevina Španija. To še toliko bolj velja, ker so predstavniki Kraljevine Španije na svojo zahtevo med tem zasedanjem imeli na razpolago aktivno in pasivno tolmačenje španščine in so torej lahko v svojem jeziku sledili razpravi in razlagi, ki jo je podala Komisija o svojih predlogih sprememb.

44 Glede drugega očitka, ki ga je Kraljevina Španija navedla med obravnavo, in sicer, da je Komisija zavrnila preložitev glasovanja o osnutku na poznejše zasedanje Odbora, je najprej treba preizkusiti njegovo dopustnost, ki ji nasprotuje Komisija.

45 V skladu s členom 48(2), prvi pododstavek, Poslovnika Sodišča prve stopnje navajanje novih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom.

46 Vendar je treba razlog, ki pomeni razširitev razloga, ki je bil neposredno ali posredno naveden že prej v vlogi, s katero se začne postopek in je z njim ozko povezan, razglasiti za dopusten (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 19. septembra 2000 v zadevi Dürbeck proti Komisiji, T-252/97, Recueil, str. II-3031, točka 39, in z dne 30. septembra 2003 v zadevi Cableuropa in drugi proti Komisiji, T-346/02 in T-347/02, Recueil, str. II-4251, točka 111).

47 Sodišče prve stopnje meni, da je tako v obravnavanem primeru. Ta očitek namreč pomeni ozko povezavo s prvim očitkom, ki je bil naveden v tožbi in je bil obravnavan zgoraj, v skladu s katerim je izpodbijana uredba, o katere osnutku se je razpravljalo med zasedanjem Odbora 16. julija 2003, nična, ker je bil osnutek vsebinsko spremenjen med zasedanjem, te spremembe pa niso bile prestavljene v španščini. Z drugimi besedami, predstavljeni očitek je treba razumeti tako, da bi morala Komisija, če med zasedanjem ni mogla razdeliti predlaganih sprememb tudi v španščini, vsaj preložiti glasovanje na drugo zasedanje, da bi španskim predstavnikom pustila dovolj časa za preučitev teh predlogov sprememb, ki so bili sestavljeni v jeziku, ki ni uradni jezik njihove države. Poleg tega je Kraljevina Španija v bistvu isti očitek navedla v točki 3 tožbe, s tem da je navedla, da je Komisija Odbor prisilila h glasovanju kljub pridržkom španske delegacije (glej točko 12 zgoraj).

48 Kljub temu je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen. Niti člen 4 niti kaka druga določba poslovnika Odbora namreč ne določata preložitve glasovanja na drugo zasedanje, čeprav bi med zasedanjem Odbora prišlo do vsebinskih sprememb osnutka. Za slednji primer člen 4 določa samo možnost, da predsednik Odbora glasovanje preloži

na konec zasedanja. Kot smo že pojasnili, se je to zgodilo v obravnavanem primeru, ker sta bila razprava in glasovanje o zadevnem osnutku uredbe edina točka, vpisana v dnevni red zasedanja Odbora 16. julija 2003, in ker je glasovanje potekalo ob koncu tega zasedanja.

49 V vsakem primeru zaradi nepravilnosti, ki jih zatrjuje Kraljevina Španija v okviru drugega dela obravnavanega razloga – če predpostavimo, da bi bile dokazane – izpodbijana uredba ne more biti nična. Ker namreč Odbor ni uspel dati mnenja o ukrepih, predvidenih z Uredbo, ga je sprejela Komisija, ki torej teh ukrepov v skladu s členom 30(2) Uredbe št. 2371/2002 in člena 4(3) Odločbe 1999/468 ni sporočila Svetu. Kraljevina Španija, ki je glasovala zoper zadevni osnutek uredbe, ne bi mogla nasprotovati bolj učinkovito, če bi imela na razpolago špansko različico spornega dokumenta. Zato zatrjevane nepravilnosti ne morejo vplivati na ukrepe, ki so bili nazadnje sprejeti (glej v tem smislu zgoraj v točki 35 navedeno sodbo Feta II, točke od 38 do 40).

50 Zgornjih ugotovitev ne morejo omajati ugotovitve zgoraj v točki 20 navedene sodbe z dne 10. februarja 1998 v zadevi Nemčija proti Komisiji, na katero se sklicuje Kraljevina Španija. V tej sodbi je Sodišče razglasilo ničnosti izpodbijane odločbe, ker Komisija ni upoštevala zahteve za odložitev glasovanja, ki jo je podala Zvezna republika Nemčija, ki je različico osnutka odločbe, o kateri je bilo treba razpravljati v okviru zadevnega odbora, v svojem uradnem jeziku prejela po poteku roka (zgoraj v točki 20 navedena sodba z dne 10. februarja 1998 v zadevi Nemčija proti Komisiji, točke od 26 do 32).

51 Vendar pa je v zadevnem primeru Kraljevina Španija med obravnavo potrdila, da je v svojem jeziku in pravočasno prejela zadevni prvotni osnutek uredbe, kar se je zapisalo v zapisnik o ustni obravnavi.

52 Poleg tega in v nasprotju s poslovnikom Odbora je člen 2(7) Poslovnika Odbora, ki je bil predmet obravnave v zgoraj v točki 20 navedeni sodbi z dne 10. februarja 1998 v zadevi Nemčija proti Komisiji, določal, da je treba – če osnutek določb, o katerem je treba razpravljati, državam članicam ni bil poslan pravočasno – to točko dnevnega reda na zahtevo države članice preložiti na poznejše zasedanje (zgoraj v točki 20 navedena sodba z dne 10. februarja 1998 v zadevi Nemčija proti Komisiji, točka 17).

53 Nazadnje – in v nasprotju z dejanskim stanjem obravnavanega primera – je v postopku, v katerem je bila izdana zgoraj v točki 20 navedena sodba z dne 10. februarja 1998 v zadevi Nemčija proti Komisiji, pristojni odbor sprejel mnenje, v skladu s katerim je nato ravnala Komisija (zgoraj v točki 20 navedena sodba z dne 10. februarja 1998 v zadevi Nemčija proti Komisiji, točka 32; glej tudi zadnjo uvodno izjavo Odločbe Komisije 95/204/ES z dne 31. maja 1995 o uporabi člena 20(2) Direktive Sveta 89/106/EGS o gradbenih izdelkih (UL L 129, str. 23), ki jo je razveljavila navedena sodba).

54 Iz vsega navedenega izhaja, da drugi del prvega razloga ni utemeljen in ga je treba – kot prvi razlog – v celoti zavrniti.

Drugi razlog: kršitev načela hierarhije predpisov, ker naj bi se s členom 7(1) izpodbijane uredbe kršile določbe člena 13 Uredbe št. 2371/2002

Trditve strank

55 Kraljevina Španija ponovno opozarja, da je bil člen 7 izpodbijane uredbe sprejet za izvajanje določb člena 13 Uredbe št. 2371/2002. Vendar se po njenem mnenju slednji člen, s tem da razlikuje med tistimi, ki so, in tistimi, ki niso prejeli državne pomoči,

in s tem da kot edini pogoj zahteva umik drugih zmogljivosti glede na določena podrobna pravila, nanaša samo na vstope novih zmogljivosti v ribiško ladjevje. Ta člen nikakor ne zahteva, da naj zmogljivost ribiškega ladjevja, izražena v tonaži, ne bi presegala formule, ponovljene v členu 7(1) izpodbijane uredbe. Zato naj za izvajanje sistema vstopov in izstopov, določenega v členu 13 Uredbe št. 2371/2002 nikakor ne bi bilo nujno, da bi se od držav članic zahtevalo spoštovanje te formule.

56 Kraljevina Španija dodaja, da člen 11(2) Uredbe št. 2371/2002, ki prepoveduje preseganje referenčnih ravni na področju ribolovne zmogljivosti iz členov 12 in 11(4) iste uredbe, izraženih v BT in KW, izkazuje, da Svet državam članicam določa omejitev le glede referenčnih ravni, ki jih je določila Komisija za vsako državo članico. Nasprotno, člen 11(2) Uredbe št. 2371/2002 po njenem mnenju nikakor ne omogoča določitve omejitev iz člena 7(1) izpodbijane uredbe, torej omejitev na dejanski ravni ladjevja, izraženi v BT in v KW, ki bi izražala trenutno dejansko stanje ladjevja, ki ga ima vsaka država članica.

57 Po mnenju Kraljevine Španije se referenčne ravni, ki jih določi Komisija na podlagi večletnih usmerjevalnih programov (v nadaljevanju: VUP), ki si sledijo že leta, spoštujejo, če države članice zagotovijo, da dejanska raven njihovega ladjevja ostane pod ali je enaka referenčnim ravnem. To zlasti velja za Španijo, katere dejanska raven ladjevja naj bi bila od leta 1992 vedno pod referenčno ravnijo. Na koncu leta 2003 naj bi bilo mogoče razliko med dejansko ravnijo ladjevja Španije in referenčno ravnijo, ki se je uporabila, ovrednotiti na 535.067 kW in na okoli 240.000 BT, kar je razlika, ki je mnogo večja od celotnega ladjevja nekaterih držav članic, kot sta Nizozemska in Irska.

58 To zmanjšanje naj bi bilo rezultat znatnega napora Kraljevine Španije in deloma umikov, ki so se izvedli z uporabo državne pomoči, ter deloma rezultat umikov, ki

so se izvedli brez državne pomoči, zahvaljujoč politiki, ki jo je vodila na področju ladjedelništva. Tako naj bi bilo od vrednosti iz prejšnje točke brez državne pomoči umaknjenih 90.000 BT in 182.660 kW.

59 Kraljevina Španija naj bi tako imela zabeležene umike, ki so se od leta 1997 izvajali brez državne pomoči, ki naj bi jih lahko upoštevala, da bi se uskladila z obveznostjo iz člena 13(1)(a) in (b) Uredbe št. 2371/2002 nadomestiti vstope novih zmogljivosti v svojo ladjevje z umiki zmogljivosti najmanj istega obsega, izvedenimi brez javne pomoči. Vendar naj bi obveznost iz člena 7 izpodbijane uredbe, da Kraljevina Španija ne preseže dejanske ravni ribiškega ladjevja, kot je obstajala na dan 1. januarja 2003, navedeno državo prikrajšala za to možnost in naj bi ji tako povzročila škodo, zlasti glede na druge države članice, ki naj ne bi spoštovale svoje obveznosti uskladiti se z referenčnimi ravnmi, ki jih je določila Komisija v VUP.

60 Poleg tega naj bi se s členom 7 izpodbijane uredbe odvzel pravni pomen določitvi referenčnih ravni, ki se uporabljajo v vsaki državi članici v skladu s členom 4 iste uredbe, ker naj bi Komisija v členu 7 brez pooblastila Sveta določila nove, strožje referenčne ravni.

61 Zato Kraljevina Španija meni, da je Komisija s sprejetjem člena 7 izpodbijane uredbe kršila načelo hierarhije predpisov, ki v skladu z ustaljeno sodno prakso zahteva, da med sprejetjem izvedbenih pravil za uporabo osnovne uredbe pooblaščeni organ Skupnosti ne sme preseči pooblastil, ki so mu poverjena s to uredbo, niti se od njih oddaljiti (sodbi Sodišča z dne 13. marca 1997 v zadevi Eridania Beghin-Say, C-103/96, Recueil, str. I-1453, in z dne 2. marca 1999 v zadevi Španija proti Komisiji, C-179/97, Recueil, str. I-1251).

62 Komisija poudarja, da člen 7(1) izpodbijane uredbe zgolj spreminja določbe členov 11 in 13 Uredbe št. 2371/2002 v formulo, da bi olajšal izračun, ki ga bo moralo

opraviti pristojno tehnično osebje vsake nacionalne uprave. Ta formula naj bi zato odražala dolžnost držav članic stalno zagotavljati, da je njihova ribolovna zmogljivost v smislu tonaže (GT^{t}) vedno enaka ali manjša od ribolovne zmogljivosti dne 1. januarja 2003 (GT^{03}), zmanjšana za, prvič, skupno tonažo plovil, ki so jih umaknili z državno pomočjo iz člena 11(4) Uredbe št. 2371/2002 (- GT^{a}) in, drugič, za 35 % skupne tonaže plovil s tonažo nad 100 GT, ki so vstopile z državno pomočjo iz člena 13(1)(b)(ii) navedene uredbe (- 0,35 GT^{100}), k čemur se prišteva, prvič, povečanje tonaže, odobreno na podlagi člena 11(5) navedene uredbe (+ GT^{s}), in, drugič, sprememba, ki je rezultat ponovne izmeritve ladjevja (+ Δ (GT - GRT)).

63 Komisija meni, da Svet z uvedbo režima nadomestil za vstope in izstope iz ladjevja od 1. januarja 2003, določenega v členu 13 Uredbe št. 2371/2002, omejuje dejanske ravni ladjevja, česar naj Kraljevina Španija – kot se zdi – v okviru svojih trditev ni upoštevala. Ta omejitev naj ne bi bila odvisna od prepovedi preseganja referenčnih ravni iz člena 11(2) Uredbe št. 2371/2002, ki naj bi prav tako privedla do omejitve dejanske ravni ladjevja vsake države članice.

64 Glede trditve Kraljevine Španije, da naj bi člen 7 izpodbijane uredbe onemogočal možnost, da se za nadomestitev novih vstopov upošteva zmanjševanje španskega ribiškega ladjevja brez državne pomoči, ki naj bi se domnevno izvajalo od leta 1997, Komisija odvrača, da se besede „od 1. januarja 2003“ v besedilu člena 13 Uredbe št. 2371/2002 nanašajo tako na vstope novih zmogljivosti v ladjevje kot na obveznost umika, ki jo hkrati vsebujejo ti vstopi novih zmogljivosti. Zato naj bi bil slednji člen tisti, ki naj ne bi omogočal upoštevanja umikov zmogljivosti, ki so se izvedli pred tem datumom.

65 Trditve Kraljevine Španije naj zato ne bi bile v ničemer povezane s členom 7 izpodbijane uredbe in naj ne bi upoštevale določb člena 13 Uredbe št. 2371/2002. V resnici

naj bi se te iste trditve nanašale na režim, ki ga je odobril Svet, ki naj – v nasprotju z zatrjevanji Kraljevine Španije – ne bi vzpostavil nikakršne povezave med tem, ali države članice uresničujejo cilje četrtega VUP ali ne, in obveznostmi iz zgoraj navedenega člena 13. Vendar pa naj Kraljevina Španija ne bi pravočasno izpodbijala Uredbe št. 2371/2002, ker je uvedla navedeni režim.

Presoja Sodišča prve stopnje

66 Treba je spomniti, da v skladu z načelom spoštovanja hierarhije predpisov izvedbena uredba ne more razveljaviti pravil, ki jih vsebuje akt, ki ga uredba izvaja (sodbi Sodišča z dne 10. marca 1971 v zadevi Deutsche Tradax, 38/70, Recueil, str. 145, točka 10, in z dne 10. februarja 1998 v zadevi Španija proti Komisiji, točka 61 zgoraj, točka 20, ter sodba Sodišča prve stopnje z dne 27. oktobra 1994 v zadevi Chavane de Dalmassy in drugi proti Komisiji, T-64/92, RecFP, str. I-A-227 in II-723, točka 52). Zato je treba preveriti, ali so določbe člena 7(1) izpodbijane uredbe v skladu s členom 13 Uredbe št. 2371/2002, ki ga izvajajo.

67 Iz vlog strank izhaja, da se njun pogled razhaja glede načina razlage slednjega člena. Po mnenju Komisije se besedilo „od 1. januarja 2003“ navedenega člena, odstavek 1, nanaša tako na vstope v ribiško ladjevje, kot na umike, ki jih je bilo treba nadomestiti, tako da je mogoče upoštevati samo umike, ki so se izvedli po tem datumu. Nasprotno Kraljevina Španija meni, da lahko vsak umik zmogljivosti ribiškega ladjevja države članice skupaj z umiki pred 1. januarjem 2003 nadomesti vstop v isto ladjevje, ki se je izvedel po tem datumu. Tako naj bi bila v skladu s to zadnjo razlago edina omejitev, ki z Uredbo št. 2371/2002 zavezuje ladjevje držav članic, tista, ki je določena v členu 11(2) te uredbe, in sicer omejitev v smislu referenčnih ravni, ki jih je Komisija na podlagi člena 12(1) iste uredbe določila za vsako državo članico.

68 Treba je ugotoviti, da je člen 7(1) izpodbijane uredbe skladen z razlago Komisije glede člena 13(1) Uredbe št. 2371/2002. Država članica namreč lahko spoštuje matematično formulo, ki jo vsebuje člen 7(1) izpodbijane uredbe, le, če zagotovi, da se vstope novih zmogljivosti v ladjevje po 1. januarju 2003 nevtralizira z vsaj enakim umikom zmogljivosti, ki se izvedejo po tem datumu. Da bi preverili utemeljenost obravnavanega razloga, je zato treba preučiti, ali je pravilna razlaga člena 13 Uredbe št. 2371/2002, za katero se zavzema Komisija.

69 Sodišče prve stopnje meni, da to drži iz naslednjih razlogov.

70 Prvič, sama logika sistema nadomestil vstopov v ribiško ladjevje z enakovrednimi izstopi nujno pomeni, da je treba vstope in izstope upoštevati od istega datuma. Možnost nadomestitve novih vstopov z izstopi, ki so se izvedli pred tem datumom, bi lahko privedla do dvojne nadomestitve v primeru, ko bi predhodni izstopi morda že bili nadomeščeni z drugimi, prav tako predhodnimi vstopi. Razlaga člena 13 Uredbe št. 2371/2002 Kraljevine Španije, v skladu s katero je vstope novih zmogljivosti v ribiško ladjevje mogoče nadomestiti ne le z novimi izstopi, temveč tudi z izstopi, ki so se izvedli od leta 1997 in jih niso nadomestili enakovredni vstopi, ne vzbuja dvoma v to logiko, temveč je njen namen z datumom, od katerega je treba vzpostaviti bilanco vstopov in izstopov, dejansko poseči nazaj, in sicer v leto 1997. Vendar, kot pravilno poudarja Komisija, taka razlaga nikakor ni utemeljena s členom 13(1) Uredbe št. 2371/2002, ki nalaga pripravo bilance vstopov in izstopov od 1. januarja 2003.

71 Drugič, iz uvodne izjave 12 Uredbe št. 2371/2002 jasno izhaja, da je „[vzpostavitev] nacionalnih postopkov [režimov] za vstop/izstop“ eden od posebnih ukrepov, ki omogočajo dosego cilja zmanjšati ribiško ladjevje Skupnosti in obsegajo tudi določitev referenčnih ravni, ki se jih na področju ribolovne zmogljivosti ne sme preseči.

Razlaga člena 13 Uredbe št. 2371/2002, v skladu s katero bi država članica lahko vstope plovil v svojo ribiško ladjevje, ki so se izvedli po 1. januarju 2003, nadomestila z nenadomeščenimi izstopi, ki so se izvedli pred tem datumom, naj bi temu cilju nasprotovala. Ta razlaga naj bi namreč po mnenju Sodišča prve stopnje pooblaščala državo članico, da v okviru svojega nacionalnega režima vstopa in izstopa poveča zmogljivost svojega ribiškega ladjevja glede na zmogljivost, ki je obstajala 1. januarja 2003, in tako ne bi omogočala dosege cilja, ki ga navaja Uredba št. 2371/2002, ki je skupno zmanjšanje ribiškega ladjevja Skupnosti.

72 Tretjič, sklicevanje člena 13(1) Uredbe št. 2371/2002 na „predhodne“ izstope, ki jih je treba upoštevati, nikakor ne pomeni, da naj bi bili ti izstopi lahko izvedeni pred 1. januarjem 2003. Namen te besede naj bi bil zgolj izključiti možnost nadomestitve vstopa z izstopom, ki je bil izveden po vstopu. Taka možnost, ki v sistemu enostavnega nadomeščanja vstopov in izstopov ni izključena, bi nasprotovala cilju zmanjšanja ribiškega ladjevja Skupnosti, ker bi pomenila povečanje tega ladjevja, čeprav le začasno, vse dokler ne bi bil izveden izstop, ki bi moral nadomestiti prej izveden vstop. Poleg tega bi taka možnost lahko imela za posledico številne praktične probleme, zlasti v primeru, če se prihodnji načrtovan izstop, namenjen nadomestitvi že izvedenega vstopa, ne bi uresničil.

73 Četrtič, razlaga člena 13 Uredbe št. 2371/2002, ki jo zagovarja Komisija, je skladna z Uredbo Sveta (ES) št. 1242/2004 z dne 28. junija 2004 o dodelitvi odstopanj novim državam članicam od nekaterih določb Uredbe (ES) št. 2371/2002 o referenčnih stopnjah ribiškega ladjevja (UL L 236, str. 1). Z uredbo št. 1242/2004 namreč niso bile določene referenčne ravni za zadevne države članice, in to na podlagi mnenja, da bi bila taka določitev brezpredmetna, ker ohranjanje zmogljivosti ribiškega ladjevja teh držav na njihovih ravneh v trenutku njihovega pristopa, 1. maja 2004, popolnoma zagotavlja režim vstopa in izstopa, določen v členu 13 Uredbe št. 2371/2002 (glej uvodne izjave 2, 3 in 4 Uredbe št. 1242/2004). Če bi bila – kot zatrjuje Kraljevina Španija – edina omejitev, ki jo državam članicam nalaga Uredba št. 2371/2002,

omejitev v zvezi s spoštovanjem referenčnih ravni, bi morale biti z Uredbo št. 1242/2004 določene referenčne ravni tudi za nove države članice. Za ta razvoj se zdi, da torej potrjuje pristop, ki ga zagovarja Komisija, v skladu s katerim imajo referenčne ravni dejansko vrednost le za države članice, ki so jih presegle 1. januarja 2003, in bodo postale brezpredmetne, ko jih bodo spoštovale vse države članice.

74 Petič, razlaga zadevnega člena, ki jo zagovarja Komisija, je skladna s pripravljalnimi deli v zvezi z Uredbo št. 2371/2002. Iz dokumenta št. 15414/02 predsedstva Sveta z dne 12. decembra 2002, ki združuje stališča različnih nacionalnih delegacij o osnutku, ki je nato postal Uredba št. 2371/2002 in ki je javnosti postal dostopen na podlagi registra dokumentov te institucije, namreč izhaja, da je šest držav članic, in sicer Helenska republika, Kraljevina Španija, Francoska republika, Republika Finska, Italijanska republika in Portugalska republika, izjavilo, da iz člena 12 predloga (ki je postal člen 13 Uredbe št. 2371/2002) jasno izhaja, da je cilj izogniti se preseganju referenčnih ravni. Sodišče prve stopnje je med obravnavo odločilo, naj se ta dokument vloži v spis zadeve, potem ko je kopijo v jeziku postopka vročilo strankama in ju povabilo, naj oblikujeta svoje morebitne pripombe, kar se je nato zapisalo v zapisnik o obravnavi. Kraljevina Španija glede tega dokumenta ni podala nikakršnih pripomb.

75 Enako je tudi Evropski parlament v svoji zakonodajni resoluciji o istem osnutku (zakonodajna resolucija Evropskega parlamenta o predlogu uredbe Sveta o ohranjevanju in trajnostnem izkoriščanju ribolovnih virov v okviru skupne ribiške politike (COM(2002) 185 – C5-0313/2002 – 2002/0114(CNS) (UL 2004, C 27 E, str. 112)) vložil amandma št. 42, katerega namen je bil nadomestiti besedilo „da v nobenem trenutku skupna ribolovna zmogljivost vstopov v floto ne preseže skupne ribolovne zmogljivosti izstopov iz ladjevja“, ki ga je vseboval predlog uredbe, ki ga je Komisija predložila Svetu, z besedilom „da se referenčne ravni ne presežejo“. Treba pa je ugotoviti, da teh predlogov Svet v različici, ki je bila nazadnje sprejeta v členu 13 Uredbe št. 2371/2002, ni upošteval.

76 Glede trditve Kraljevine Španije, da so zaradi spremembe zmogljivosti ribiškega ladjevja držav članic, ki je bila 1. januarja 2003 na mejni vrednosti in se je odtlej ne sme preseči, kaznovane tiste države članice, ki so popolnoma spoštovale referenčne ravni, je ob upoštevanju prejšnjega razmišljanja treba ugotoviti, da ta učinek izvira neposredno iz člena 13 Uredbe št. 2371/2002. Vendar, kot je upravičeno poudarila Komisija, Kraljevina Španija slednje določbe niti ni pravočasno izpodbijala niti pred Sodiščem prve stopnje glede te določbe ni uveljavljala ugovora nedopustnosti.

77 Iz tega izhaja, da z določbo člena 7(1) izpodbijane uredbe – v nasprotju s tem, kar uveljavlja Kraljevina Španija – ni kršen člen 13 Uredbe št. 2371/2002. Zato je treba drugi razlog zavrniti kot neutemeljenega.

Tretji razlog: kršitev načela hierarhije predpisov, ker naj bi člen 7(1) izpodbijane uredbe kršil določbe člena 11 Uredbe št. 2371/2002

Trditve strank

78 Kraljevina Španija navaja, da so na podlagi člena 11(5) Uredbe št. 2371/2002 države članice izrecno pooblaščene, da za pripravo bilance vstopov in izstopov iz člena 13 iste uredbe ne upoštevajo povišanja tonaže ribiških plovil, starih pet let in več, ki je posledica posodobitve glavnega krova za izboljšanje varnosti na krovu, delovnih pogojev, higiene in kakovosti proizvodov. Nasprotno naj bi bil po njenem mnenju člen 7(1) izpodbijane uredbe med dejavniki, ki jih je treba upoštevati za določitev zmogljivosti tonaže ribiškega ladjevja države članice, faktor GT^s, ki ustreza zadevnemu povečanju. Zato naj bi se z vključitvijo tega faktorja, ki bi ga bilo treba ob uporabi določb

člena 11(5) Uredbe št. 2371/2002 izključiti, s členom 7 izpodbijane uredbe po njenem mnenju kršilo načelo hierarhije predpisov ter sodna praksa Sodišča, navedena v točki 61 zgoraj.

79 Komisija navaja, da zadevni razlog dokazuje, da Kraljevina Španija ni doumela daljnosežnosti člena 7(1) izpodbijane uredbe. Po mnenju Komisije naj bi bilo treba povečanje tonaže, do katere je prišlo zaradi posodobitve, nadomestiti z izstopom enake zmogljivosti ladjevja, čeprav naj faktor GT^s ne bi bil vključen v matematično formulo, določeno v tej določbi. Rezultat te posledice naj bi bil nasproten tistemu, za katerega se prizadeva v členu 11(5) Uredbe št. 2371/2002. V formulo iz člena 7(1) izpodbijane uredbe naj bi bilo torej treba vključiti faktor GT^s s pozitivnim predznakom. Isti člen naj bi neupoštevanje povečanja zmogljivosti, do katere je prišlo zaradi posodobitve plovil, določene v členu 11(5) Uredbe št. 2371/2002, zgolj spremenil v matematično formulo.

Presoja Sodišča prve stopnje

80 Kot upravičeno navaja Komisija, zadevni razlog temelji na napačnem dojemanju učinka matematične formule iz člena 7(1) izpodbijane uredbe. Da bi se uskladila s to formulo, mora namreč vsaka država članica zagotoviti, da zmogljivost ribiške flote, izražena v tonaži (GT^t), stalno ostaja nižja ali enaka zmogljivosti na dan 1. januarja 2003 (GT^{03}).

81 Posodobitev ribiških plovil iz člena 11(5) Uredbe št. 2371/2002 pa pomeni povečanje zmogljivosti flote (GT^s), zaradi katere dejanska zmogljivost (GT^t) s prištetjem

zadevnega povečanja postane višja od tiste, ki je obstajala na dan 1. januarja 2003 (GT^{03}). Za ohranitev uravnoteženega položaja formula iz člena 7(1) izpodbijane uredbe določa, da se faktor GT^{t} primerja s faktorjem GT^{03}, povečan za faktor GT^{s} ($GT^{03} + GT^{s}$).

82 V nasprotju s tem, kar zatrjuje Kraljevina Španija, iz navedenega izhaja, da obveznost iz člena 11(5) Uredbe št. 2371/2002, naj se ne upoštevajo povišanja zmogljivosti iz te določbe, nalaga, da se v formuli iz člena 7(1) izpodbijane uredbe faktor GT^{s} prišteje k faktorju GT^{03}. V nasprotnem primeru bi bila kršena določba člena 11(5) Uredbe št. 2371/2002, ker bi bila v takem primeru zadevna država članica dolžna iz svoje ribiške flote umakniti zmogljivost, ki je vsaj enaka povečanju, do katerega je prišlo zaradi posodobitve, da bi zmanjšala svojo zmogljivost (GT^{t}) in da ne bi presegla zmogljivosti, ki je obstajala na dan 1. januarja 2003 (GT^{03}).

83 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da je zadevni razlog treba zavrniti kot neutemeljen.

Četrti razlog: kršitev načela varstva zaupanja v pravo

Trditve strank

84 Kraljevina Španija zatrjuje kršitev načela zaupanja v pravo, ker se izpodbijana uredba uporablja retroaktivno, torej od 1. januarja 2003, kar bi prizadetim lahko povzročilo škodo. V repliki je Kraljevina Španija natančno navedla, da škoda prizadetim

strankam nastaja zaradi uvedbe nove omejitve dejanske ravni ribiškega ladjevja z izpodbijano uredbo, ki z Uredbo št. 2371/2002 ni določena. V teh okoliščinah Kraljevina Španija meni, da trditev, v skladu s katero je retroaktivni učinek izpodbijane uredbe upravičen, ker naj bi zgolj vzpostavljal pravila uporabe Uredbe št. 2371/2002, ki je začela veljati 1. januarja 2003, ni utemeljena, ker morebitne prizadete stranke ne morejo predvideti novih omejitev, katerih vpeljavo bi načrtovala Komisija.

85 Komisija navaja, da je ta razlog očitno nedopusten, saj ni v skladu s členom 38(1)(c) Poslovnika Sodišča in zadevno sodno prakso. Po mnenju Komisije bistvene dejanske in pravne okoliščine, na katerih temelji zadevni razlog, nikakor ne izhajajo iz tožbe, ker naj bi Kraljevina Španija uveljavljala zgolj povsem hipotetično škodo, ki naj bi bila posledica retroaktivnega učinka izpodbijane uredbe na prizadete stranke, ne da bi slednje jasno opredelila ali navedla, katere so značilnosti in izvor škode, ki naj bi jo utrpele.

86 Podredno Komisija meni, da zadevni razlog ni utemeljen. Po njenem mnenju sodna praksa izjemoma dopušča začetek veljavnosti akta Skupnosti na dan pred njegovo objavo, ko to zahteva cilj, ki ga je treba doseči, in ko se legitimno pričakovanje prizadetih strank ustrezno spoštuje (sodbe Sodišča z dne 25. januarja 1979 v zadevi Racke, 98/78, Recueil, str. 69, točka 20, in v zadevi Weingut Decker, 99/78, Recueil, str. 101, točka 8; z dne 9. januarja 1990 v zadevi SAFA, C-337/88, Recueil, str. I-1, točka 13; z dne 11. julija 1991 v zadevi Crispoltoni, C-368/89, Recueil, str. I-3695, točka 17; z dne 20. novembra 1997 v zadevi Moskof, C-244/95, Recueil, str. I-6441, točka 77, ter z dne 22. novembra 2001 v zadevi Nizozemska proti Svetu, C-110/97, Recueil, str. I-8763, točka 151). Ker je v zadevnem primeru edini cilj izpodbijane uredbe vzpostaviti izvedbena pravila za uporabo obveznosti, ki so naložene z Uredbo št. 2371/2002, ne da bi jim bil z njo dodan kakršenkoli nov element, bi lahko bil datum začetka veljavnosti izpodbijane uredbe le datum začetka veljavnosti Uredbe št. 2371/2002, torej 1. januar 2003.

87 Komisija opominja, da zatrjevanje Kraljevine Španije, po mnenju katere naj bi bili z izpodbijano uredbo sprejeti ukrepi, ki z Uredbo št. 2371/2002 niso bili določeni, temelji na zmotni predpostavki, ker je domnevna nova omejitev, ki je bila uvedena s sklicevanjem izpodbijane uredbe na dejanske ravni ribiškega ladjevja, zgolj enostavna uporaba režima vstopov in izstopov, ki je določen v členu 13 Uredbe št. 2371/2002, kot je pojasnila Komisija v odgovoru na drugi razlog.

Presoja Sodišča prve stopnje

88 V členu 38(1)(c) Poslovnika Sodišča je določeno, da mora vsaka tožba obsegati predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov. Ta določba je enaka določbi člena 44(1)(c) Poslovnika Sodišča prve stopnje in obe zgolj ponavljata zahtevo iz člena 21 Statuta Sodišča, ki se brez razlikovanja uporablja za tožbe, ki se vložijo pri Sodišču in tiste, ki se vložijo pri Sodišču prve stopnje (sodba Sodišča z dne 18. julija 2006 v zadevi Rossi proti UUNT, C-214/05 P, ZOdl., str. I-7057, točka 36).

89 Iz zgoraj navedenih določb izhaja, da morajo bistvene dejanske in pravne okoliščine, na katerih temelji tožba, dosledno in razumljivo izhajati iz besedila same vloge, da lahko tožena stranka pripravi svojo obrambo in da sodišče Skupnosti izvaja nadzor (sodbi Sodišča z dne 9. januarja 2003 v zadevi Italija proti Komisiji, C-178/00, Recueil, str. I-303, točka 6, in z dne 14. oktobra 2004 v zadevi Komisija proti Španiji, C-55/03, neobjavljena v ZOdl., točka 23). Zgolj sklicevanje na načelo prava Skupnosti, katerega kršitev se zatrjuje, brez navedbe dejanskih in pravnih okoliščin, na katerih to zatrjevanje temelji, ne izpolnjuje te zahteve (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 15. septembra 2005 v zadevi Irska proti Komisiji, C-199/03, ZOdl., str. I-8027, točka 51).

90 V obravnavanem primeru je Kraljevina Španija v tožbi zgolj zatrjevala, da je določitev začetka veljavnosti izpodbijane uredbe od dne 1. januarja 2003 pomenila kršitev načela varstva zaupanja v pravo, ker je prizadetim lahko povzročila škodo, vendar pa ni navedla dejanskih in pravnih okoliščin, ki bi omogočale določitev po eni strani verjetne škode, ki se zatrjuje, in po drugi strani zadevnih prizadetih strank. Kot upravičeno zatrjuje Komisija, v teh okoliščinah zadevni razlog ne izpolnjuje zahtev iz zgoraj navedenih določb Poslovnikov Sodišča in Sodišča prve stopnje in ga je treba zavreči kot nedopustnega.

91 V vsakem primeru je zatrjevanje Kraljevine Španije v repliki v podporo dopustnosti zadevnega razloga, po mnenju katere je bila škoda, ki je nastala prizadetim strankam, posledica uvedbe nove omejitve ribiškega ladjevja držav članic v izpodbijani uredbi, ki z Uredbo št. 2371/2002 ni bila določena, zgolj ponovitev utemeljevanja Kraljevine Španije v okviru drugega razloga, da je bilo kršeno načelo hierarhije predpisov. Vendar, kot že rečeno, ta razlog ni utemeljen in ga je zato treba zavrniti.

92 Poleg tega naj uporaba izpodbijane uredbe v delu, v katerem je režim vstopov in izstopov iz ribiškega ladjevja, določen s členom 13 Uredbe št. 2371/2002, začel veljati 1. januarja 2003, od istega datuma– v nasprotju s tem, kar uveljavlja Kraljevina Španija – ne bi kršila domnevnega zaupanja v pravo prizadetih.

93 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba zadevni razlog zavrniti.

Peti razlog: domnevna arbitrarnost izpodbijane uredbe

Trditve strank

94 Kraljevina Španija navaja, da je bilo s členom 6 izpodbijane uredbe omejeno upoštevanje umikov plovil na obdobje med 1. januarjem 2000 in 31. decembrom 2002, s tem da se je vpeljala omejitev, ki v Uredbi št. 2371/2002 ne obstaja. Po mnenju Kraljevine Španije se referenčne ravni, tako kot VUP, nanašajo na leto 1997. Poleg tega naj bi iz besedila „nadomesti predhodni umik, brez državne pomoči“ iz člena 13(1)(a) in (b) Uredbe št. 2371/2002 izhajalo, da ni nikakršne časovne omejitve za upoštevanje izvedenih umikov. Zato naj bi bila omejitev, ki jo je vpeljala izpodbijana uredba, arbitrarna.

95 Kraljevina Španija meni, da so referenčne ravni, ki jih zanjo določa izpodbijana uredba, nedopustne, ker naj bi Komisija v to uredbo morala vpeljati novo pravilo, zaradi katerega naj bi bila referenčna raven kot dejavnik upravljanja ladjevja neuporabna in naj bi Kraljevino Španijo kaznovala z znižanjem za 240.000 BT, medtem kot naj bi se bistvena povečanja tonaže odobrila Nizozemski, Irski in Združenemu kraljestvu.

96 Po mnenju Kraljevine Španije naj pristop, ki ga je ubrala Komisija, s tem da zamenjuje koncepta referenčne in dejanske ravni ladjevja, na arbitraren način ne bi priznaval njenih legitimnih interesov. Po njenem mnenju naj Komisija zaradi široke diskrecijske pravice pri presoji zapletenih ekonomskih položajev ne bi bila oproščena obveznosti spoštovati uredbe Sveta in lastne uredbe ter naj ne bi bila niti upravičena restriktivno razlagati pravic, ki jih je Kraljevina Španija pridobila z izpolnitvijo ciljev

četrtega VUP, niti je s tem, da jo na področju umikov obravnava enako z nesprejemljivimi zmanjšanji, ne bi bilo mogoče izenačiti z državami članicami, ki svojih obveznosti niso izpolnile.

97 Komisija poudarja, da člen 6 izpodbijane uredbe pomeni izjemo od člena 13 Uredbe št. 2371/2002, ki ne določa prehodnih določb in ki načeloma od 1. januarja 2003 prepoveduje vsakršen vstop plovil v ribiško ladjevje, ki ni povezan z umikom vsaj enake zmogljivosti. Po njenem mnenju je s členom 6 z upoštevanjem upravnih dovoljenj za gradnjo plovil, ki so jih predhodno izdale države članice, zgolj zagotovljen prehod od prejšnjega režima vstopov in izstopov na nov sistem. Tako se po mnenju Komisije s členom 6 varuje pravica imetnikov dovoljenj, izdanih med 1. januarjem 2000 in 31. decembrom 2002, da brez predhodnega umika enakovredne zmogljivosti izvedejo vstop novega plovila v ribiško ladjevje zadevne države članice. Ta določba naj bi torej varovala zaupanje v pravo ladjarjev, imetnikov gradbenega dovoljenja.

98 Upoštevanje dovoljenj, izdanih med omejenim obdobjem, naj bi upravičeval izjemen značaj člena 6 izpodbijane uredbe. Komisija glede tega navaja, da je bilo v njenem prvotnem osnutku to obdobje določeno na eno leto, torej od 1. januarja do 31. decembra 2002. Vendar je Komisija zaradi pripomb številnih držav članic, med katerimi je bila tudi Kraljevina Španija, in informacij, ki so jih za področje ribolova na zahtevo Komisije posredovali pristojni nacionalni organi, odločila, da podaljša referenčno obdobje z enega na tri leta.

99 To triletno obdobje naj bi odgovarjalo objektivnim merilom, torej času, ki poteče med pridobitvijo upravnega dovoljenja za gradnjo in vstopom plovila v ribiško ladjevje, za katerega Komisija na podlagi svojih izkušenj in ob upoštevanju vseh vmesnih faz, kot so sklenitev pogodbe, izgradnja in splavitev plovila, ocenjuje, da traja približno tri leta. Poleg tega naj bi se določitev začetka referenčnega obdobja od dne 1. janu-

arja 2000 ujemala z začetkom večletnega načrta o strukturnih ukrepih v ribiškem sektorju, ki je odobren za obdobje 2000–2006.

100 Iz tega naj bi izhajalo, da ni mogoče potrditi trditve Kraljevine Španije, po mnenju katere bi bilo treba začetek referenčnega obdobja za upoštevanje upravnih dovoljenj, izdanih pred 1. januarjem 2003, pomakniti v leto 1997.

101 Komisija meni, da skuša Kraljevina Španija s to trditvijo izjemo, določeno za primere, v katerih je bilo nacionalno upravno dovoljenje izdano predhodno in mu pred 1. januarjem 2003 ni sledil dejanski vstop novega plovila v ladjevje, razširiti na vse izstope, ki so bili izvedeni od leta 1997. Kraljevina Španija naj v nobenem primeru ne bi zatrjevala, da so bila upravna dovoljenja za gradnjo glede plovil, za katera 1. januarja 2003 še ni bil izveden vstop v floto, izdana pred 1. januarjem 2000.

102 Po mnenju Komisije skuša Kraljevina Španija s to trditvijo doseči posplošenje prehodne in posebne določbe člena 6 izpodbijane uredbe, s tem da krši člen 13 Uredbe št. 2371/2002 in obveznosti, ki so obvezovale Komisijo med sprejemanjem izvedbenih pravil za uporabo te zadnje določbe.

103 Komisija poleg tega opozarja na široko polje presoje, ki ga ima v skladu s sodno prakso zakonodajalec Skupnosti v okoliščinah, ki pomenijo presojo zapletenega ekonomskega položaja, kot je na področju skupne kmetijske in ribiške politike (sodbi Sodišča z dne 19. februarja 1998 v zadevi NIFPO in Northern Ireland Fishermen's Federation, C-4/96, Recueil, str. I-681, točki 41 in 42, in z dne 25. oktobra 2001

v zadevi Italija proti Svetu, C-120/99, Recueil, str. I-7997, točka 44). Komisija meni, da v obravnavanem primeru Kraljevina Španija ni predložila nikakršnega dokaza, da naj bi Komisija očitno presegla omejitve te proste presoje.

104 Nazadnje, Komisija natančno navaja, da povečanja tonaže za druge države članice, na katera se sklicuje Kraljevina Španija, ustrezajo spremembi ciljev četrtega VUP, ki so jih zahtevale države pred 31. decembrom 2002 in za katere 1. januarja 2003 še ni bila sprejeta nikakršna odločitev. Vendar pa naj Kraljevina Španija take zahteve ne bi podala.

Presoja Sodišča prve stopnje

105 Na področju kmetijske politike, ki na podlagi člena 32(1) ES obsega tudi ribištvo, sodna praksa, upoštevajoč odgovornosti, ki jih institucijam zaupa Pogodba, slednjim priznava široko polje proste presoje (sodbi Sodišča z dne 11. marca 1987 v zadevi Van den Bergh in Jurgens proti Komisiji, 265/85, Recueil, str. 1155, točka 31, in z dne 8. aprila 1992 v zadevi Mignini, C-256/90, Recueil, str. I-2651, točka 16, ter zgoraj v točki 103 navedena sodba NIFPO in Northern Ireland Fishermen's Federation, točka 57).

106 Vendar sodna praksa priznava tudi, da je treba, če preizkus določb o ukrepu razkrije različno obravnavanje, ki je arbitrarno, torej razlikovanje, ki ni zadostno upravičeno in ga ne utemeljujejo objektivna merila (sodbi Sodišča z dne 15. septembra 1982 v zadevi Kind proti EGS, 106/81, Recueil, str. 2885, točka 22, in z dne 13. novembra 1990 v zadevi Marshall, C-370/88, Recueil, str. I-4071, točka 24; sodba Sodišča prve stopnje z dne 20. marca 2001 v zadevi T. Port proti Komisiji, T-52/99, Recueil, str. II-981, točka 82), razglasiti ničnost tega ukrepa zaradi kršitve prepovedi diskriminacije iz člena 34(2), drugi pododstavek, ES, ki zahteva, da se različnih situacij ne obravnava enako, razen če je takšna obravnava objektivno utemeljena (zgoraj v

točki 103 navedena sodba NIFPO in Northern Ireland Fishermen's Federation, točka 58, in sodba Sodišča z dne 5. oktobra 1994 v zadevi Nemčija proti Svetu, C-280/93, Recueil, str. I-4973, točka 67).

107 Zato je treba preveriti, ali iz določbe člena 6 izpodbijane uredbe izhaja različno obravnavanje, ki je arbitrarno. Glede tega je treba navesti, da ta določba pomeni izjemo od pravila iz člena 13 Uredbe št. 2371/2002, ki za potrebe režima nadomestil vstopov in izstopov nalaga upoštevanje dejanske zmogljivosti ribiškega ladjevja države članice, ki je obstajala na dan 1. januarja 2003. Člen 6 izpodbijane uredbe namreč skupaj s Prilogo II k navedeni uredbi, ki določa pravila, ki se uporabljajo za izračun ribolovne zmogljivosti v smislu tonaže (BT^{03}) in moči (KW^{03}) dne 1. januarja 2003, učinkuje tako, da se ribolovna plovila, ki vstopijo v ribiško ladjevje po tem datumu, obravnava, kot da so na isti datum že pripadala navedenemu ladjevju, kadar so izpolnjeni pogoji iz navedenega člena 6 o upravnem dovoljenju za gradnjo, ki ga je zadevna država članica izdala med 1. januarjem 2000 in 31. decembrom 2002, in o spoštovanju najdaljšega triletnega obdobja med datumom te odločbe in vstopom plovila v ladjevje.

108 Kot izhaja iz uvodne izjave 8 izpodbijane uredbe in pojasnil Komisije, je bila ta izjema uvedena za zagotovitev prehoda od nekdanjega režima vstopov in izstopov na nov sistem, ki ga je vzpostavila Uredba št. 2371/2002. Konkretneje, z zadevno izjemo je Komisija želela zagotoviti varstvo legitimnega pričakovanja ladjarjev, ki so bili v okviru nacionalnega režima vstopov in izstopov, ki je bil uveden in o katerem je bila Komisija obveščena v skladu s členom 6 Odločbe 97/413, imetniki dovoljenja za gradnjo ribiškega plovila, katerih zadevno plovilo pa v ribiško ladjevje zadevne države članice ni moglo vstopiti pred 1. januarjem 2003. Ob upoštevanju dejstva, da Uredba št. 2371/2002 nima prehodnih določb, ki bi urejale ta položaj, naj bi bil vstop plovila v ribiško ladjevje zadevne države članice po 1. januarju 2003 brez te izjeme mogoč le, če bi se ga povezalo z umikom drugega plovila vsaj enake zmogljivosti.

109 Vendar takega pogoja ni bilo mogoče predvideti v času, ko je bilo izdano dovoljenje, njegova naknadna naložitev pa naj bi kršila legitimno pričakovanje imetnikov upravnega dovoljenja, ki so veliko investirali v izgradnjo ribiškega plovila, katerega vstop v ribiško ladjevje bi postal problematičen. Tako je bil s členom 6 izpodbijane uredbe dovoljen vstop takega plovila v ribiško ladjevje po 1. januarju 2003, vendar pod pogojem, da se upravno dovoljenje za gradnjo izda med referenčnim obdobjem, ki je teklo od 1. januarja 2000 do 31. decembra 2002, in da se plovilo registrira najpozneje v treh letih po datumu upravne odločbe, s katero je bila dovoljena njegova gradnja. Enoletno referenčno obdobje (od 1. januarja do 31. decembra 2002), ki ga je prvotno predlagala Komisija, se je na zahtevo določenih držav članic podaljšalo na tri leta, da bi sovpadalo z začetkom VUP za obdobje 2000–2006. Poleg tega – kot navaja Komisija – naložitev najdaljšega obdobja treh let med datumom odločbe, s katero je bilo izdano upravno dovoljenje za gradnjo, in vstopom novega ribiškega plovila v ribiško ladjevje ustreza normalnemu trajanju izgradnje takega plovila.

110 Upoštevajoč zgornje ugotovitve izjeme iz člena 6 izpodbijane uredbe ni mogoče obravnavati kot arbitrarne. Nasprotno, izjema temelji na objektivnih merilih in jo popolnoma upravičuje nujnost varstva legitimnega pričakovanja imetnikov dovoljenj za gradnjo ribiških plovil, ki so bila izdana pred začetkom veljavnosti Uredbe št. 2371/2002.

111 Zatrjevanje Kraljevine Španije te ugotovitve ne more omajati. V zvezi s tem je treba navesti, da je daljnosežnost trditev glede obravnavanega razloga, ki ga je v pisnih vlogah podala Kraljevina Španija, težko dojeti in da se zdi, da je Kraljevina Španija ponovila svoje neutemeljene trditve, ki jih je navedla v zvezi z drugim tožbenim razlogom. Še natančneje, Kraljevina Španija je v pisnih vlogah navedla, da je bilo z izpodbijano uredbo dopuščeno upoštevanje umikov, izvedenih od 1. januarja 2000 do 31. decembra 2002, medtem ko bi to obdobje moralo segati do leta 1997. Glede tega

je najprej treba ugotoviti, da je upoštevanje umikov, izvedenih v zgoraj navedenem obdobju, z izpodbijano uredbo dovoljeno le, če naj bi bili ti umiki povod za izdajo ustreznih upravnih dovoljenj za gradnjo in če plovila, ki jih je bilo treba zgraditi, 1. januarja 2003 še niso vstopila v ribiško ladjevje.

112 Poleg tega bi podaljšanje referenčnega obdobja vse do leta 1997 imelo koristen učinek le, če bi bilo hkrati obdobje med izdajo dovoljenja in registracijo plovila, ki je določeno v členu 6 izpodbijane uredbe, določeno na vsaj šest let namesto na tri. Za tak rok izgradnje plovila se na prvi pogled zdi, da je pretiran in da ne ustreza normalnemu trajanju gradnje tovrstnega plovila. Poleg tega Kraljevina Španija v pisnih vlogah sploh ni načela vprašanja trajanja gradnje ribiškega plovila in torej ni navedla razlogov, zaradi katerih bi bila nujna določitev daljšega roka gradnje.

113 Med obravnavo je Kraljevina Španija zatrjevala, da je bila določitev petletnega roka gradnje za Španijo nujna, ker naj bi po eni strani španska zakonodaja, ki se je uporabljala pred začetkom veljavnosti Uredbe št. 2371/2002, imetnikom dovoljenj za gradnjo za izgradnjo njihovih plovil in za njihov vstop v špansko ribiško ladjevje zagotavljala petletni rok, in ker naj bi po drugi strani zaradi številnih zahtev za izgradnjo takih plovil v Španiji in zaradi omejenega števila razpoložljivih ladjedelnic povprečna gradnja tovrstnih plovil v tej državi dejansko trajala pet let.

114 Komisija je odgovorila, da od držav članic, ki so zahtevale podaljšanje prvotno predlaganega roka gradnje, ni prejela nikakršne objektivne in natančne informacije, ki bi omogočala določitev natančnega trajanja podaljšanja, ki bi moralo biti odobreno. V teh okoliščinah je Komisija ob upoštevanju mnenja strokovnjakov ugotovila, da je bilo triletno obdobje več kot dovolj dolgo za izgradnjo tovrstnega plovila.

115 Kraljevina Španija je tej trditvi nasprotovala z zatrjevanjem, da naj bi se njena delegacija med zasedanji Odbora, ki so potekala pred sprejetjem izpodbijane uredbe, opredelila glede tega vprašanja. Iz zapisnika o zasedanju Odbora 16. julija 2003 namreč izhaja, da je Kraljevina Španija med svojim posredovanjem dejansko navedla, da je trajanje obdobja, ki ga je predlagala Komisija, prekratko in da bi moral zato začetek tega obdobja segati v leto 1998. Vendar pa – kot je zatrjevala Komisija, pri čemer ji ni nihče nasprotoval – Kraljevina Španija torej ni navedla niti trditev, na katere se je sklicevala med obravnavo, niti druge obrazložitve v podporo temu stališču.

116 V teh okoliščinah Sodišče prve stopnje meni, da so trditve Kraljevine Španije, ki jih je prvikrat navedla med obravnavo, prepozne in zato nedopustne. V vsakem primeru pa zaradi teh trditev niti ne more biti vprašljivo razumno in nearbitrarno triletno obdobje iz člena 6 izpodbijane uredbe niti se z njimi ne more dokazati, da je trajanje navedenega obdobja plod očitno napačne presoje Komisije. Čeprav je namreč Komisija trajanje zadevnega obdobja morala določiti na podlagi objektivnih meril in na nearbitraren način, nasprotno nikakor ni bila dolžna v celoti upoštevati predlogov držav članic, ki so se nanašali na trajanje obdobja, kar sicer ne bi bilo mogoče, upoštevajoč raznolikost nacionalnih ureditev na tem področju.

117 Nazadnje, kar zadeva povečanja referenčnih ravni, ki naj bi jih Komisija odobrila drugim državam članicam, ne pa Španiji, je treba ugotoviti, da ta ne morejo pomeniti njenega arbitrarnega in diskriminatornega ravnanja. Če bi bila namreč – kot je zatrjevala sama Kraljevina Španija – zmogljivost njenega ribiškega ladjevja na dan 1. januar 2003 pod njeno referenčno ravnijo, ji povečanje te ravni ne bi prineslo nikakršne koristi in bi bilo zato brez pomena, ker – kot je bilo navedeno v okviru preizkusa drugega razloga (glej zlasti točke od 69 do 76 zgoraj) – režim nadomestil vstopov in izstopov, ki je bil uveden z Uredbo št. 2371/2002, pomeni, da se zmogljivost ribiškega ladjevja države članice ne more povečati preko njene ravni, ki je obstajala na dan 1. januarja 2003.

118 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba kot neutemeljena zavrniti tako obravnavani razlog kot tožbo v celoti.

Stroški

119 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker Kraljevina Španija s tožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov, ker je Komisija to predlagala.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Kraljevini Španiji se naloži plačilo stroškov.

Vilaras Dehousse Šváby

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 3. maja 2007.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon M. Vilaras